

И сбраната улична тълпа хуква и завлича съ себе си множество любопитни :

— Кой ще дойде ? — се питатъ турцитѣ въ чаршията.

— Князътъ на България ! — отговарятъ нѣкои. — Страшниятъ хайдутинъ ще докаратъ раненъ.

Когато бричката спира предъ конака, хиляди любопитни очи сж отправени къмъ героя. И понеже той не може да слѣзе, турскиятъ офицеръ дава знакъ на две заптиета. Едното отъ тѣхъ помага на Караджата да слѣзе отъ бричката, а другото заптие се навежда и войводата го възседа.

— Живъ ли бѣхъ да яхна агаларитѣ, сега мога да затворя спокойно очи . . . — прошепва на себе си сгърченъ отъ болка той и една хубава усмивка цѣвва на устнитѣ на героя.

Откарватъ го въ най-хубавата стая на Русчушкия затворъ, приготвяватъ му удобно легло : чисти покривки и завивки, отдаватъ му почитъ, подобаваща на герой.

Изправенъ предъ самия Сабри паша — валията на Русчукъ и предъ дошлиятъ въ негова помощ Митхадъ паша отъ Цариградъ, въ присѣдствието на чуждестранни консули, той дава смѣли отговори и обяснява причинитѣ, които сж накарали него и неговитѣ другари да грабнатъ оржие и се борятъ за сво-